

Farväl för en stund

Jag kan inte simma. Men sitter ändå längst ut på bryggan. Det är en söndag i början av juni. Solen glittrar förföriskt i vågskvalpet, det ser mjukt och inbjudande ut. Mina bara fötter svävar några decimeter över vattenytan.

Där nere är det mörkt, kallt och ogästvänligt. Eller varmt, omslutande och inbjudande.

Vet inte vilket det är egentligen. Jag höjer blicken över fjärden. Blå himmel och en sydlig lätt bris. En fiskmås viker vingen och gör ett dyk ner i vattnet. Den kommer upp med en fisk i munnen. Att äta eller ätas. Det är inte konstigare än så. Det är vi människor som gör livet svårt att leva. Livet är inte svårt. Men vi är.

Det var en slags blinddate första gången. Vi var sex runt matbordet. Efter femton minuter var jag förlorad. Louise, nästan ett kungligt namn kändes det som. Ditt skratt, ditt skratt ... var det Kent som sjöng "Jag kan mörda för ditt skratt"? Ögonen hade det där sensuella skimret och du log sådär kvinnligt. En framtand satt lite över den andra. Det gjorde inget. Blev bara gulligt. Vid desserten råkade jag röra vid din hand. Det kändes som elektricitet i min hand, nästan så jag kippade efter luft.

Du delade rum med en väninna. Vi stod inklämda bakom cykelstället utanför ditt hus och kysstes som fjortisar i flera timmar. Ville inte, kunde inte sluta. Det doftade så gott, där vid din hals, mjukt och fjuntigt. Vi bestämde att vi skulle träffas redan nästa dag.

Jag kastar en sten i vattnet. Ett "plopp", några ringar som söker sig utåt och nåt grått som singlar mot botten. Jag kastar en till, en vitaktig och kan följa dess väg när den sjunker genom vattenväggen. En djup suck, jag känner mig nedstämd och ångestladdad. Kanske inte så konstigt. Jag tänder en cigarett, borde sluta men nu spelar det inte längre någon roll.

Jag skuggar ögonen. Solen lyser genom det kuddiga molntäcket. Värmer mitt ansikte. Ja, som så många gånger förr. Men jag uppskattar det inte längre. Känner med handen över kinden. Skäggstubben är lång, fingrarna river mot stråna. Handen känns kall. Som en handske. Inte som min egen hand.

Vi klättrade hela förmiddagen. Drog oss upp längs bergssidan. Slog in kilarna, säkrade, hasade uppåt. Du var först över kanten, böjde dig ned och gav mig handen. Leendet bara växte, ögonen strålade och du drog mig in i din famn. Vi lade oss bredvid varandra där på toppen, lät andningen komma ner i varv. Sen kysste vi av oss kläderna, älskade vid himlens tak och lät det ske inför bergmassivets sluttande sidor. Vi låg sedan länge och njöt av vinden, solen och den metalliska doften av berg och jord. Jag knackade in våra namn i ett stenblock med hjälp av min bergsyxa.

Du var den vackraste brud som någonsin funnits. Vi blev ett på tvåårsdagen för vårt första möte. På en gnistrande vit strand, med en krans av lotusblommor och i sällskap med några vänner. Den vitklädde prästen läste de vackraste dikterna och vi lovade varandra evig kärlek inför naturen och alla dess invånare. Vi tände kinesiska lyktor och såg dem lyfta mot skyn. Den lilla båten tog oss sen nedströms till det pagodliknande pensionatet, där vi åt en kärleksmåltid tillsammans med våra finaste vänner.

En söndagsmorgon ett liv senare. I fönstret tyllgardiner som lojt rör sig i morgonbrisen. En humla surrar in

och sveper runt taket, runt, runt, runt. Vi hjälper den ut, försiktigt, försiktigt. Allt liv håller vi heligt. I ett fras av duntäcken och varma kroppar. Lata mornar. Med fniss, smekande händer och salta läppar.

Jag har vänt på alla alternativen. Återstår bara ett. Det har tagit tid att komma till insikt. Värderat allt som varit och vad som är kvar. Jag känner besvikelsen sitta som ett lock i halsen. Bitterheten över de livets nyckler som ibland spelar oss i händerna och någon gång raserar allt det vi försökt att bygga upp i vår tillvaro. Det som kallas livet. Jo, vi tänkte, vi skulle, hoppades, längtade och planerade... men nåt kom emellan. Själva livet trängde sig på och rubbade förutsättningarna. En vanlig tisdagsmorgon knackade liemannen på. Ett telefonsamtal därefter och världen rasade samman. Jag harklar mig och spottar ut över vattnet. Spottar på Gud, Jesus och alla jävla änglar.

Efter att den första chocken hade lagt sig, tummade vi på att vi bara skulle igenom det här. Tumören opererades bort, sedan strålades området under nyckelbenet och till sist fick du cellgifter under fyra månader. Som du kämpade min älskling. Du gav inte upp utan såg framåt. Skulle bara igenom och bli frisk. Sommarsemestern skulle istället bli en resa över jul till något varmare land.

Dagen före julafton låg du med huvudet i mitt knä och jag strök dig över det korta håret, som efter avslutad behandling hade börjat växa igen. Du darrade av ilska och besvikelse. Men värdena tillät ingen resa. När canceren kom tillbaka den fjärde gången insåg jag att det var över. Du skulle inte klara en omgång till. Du låg nedbäddad i sjukhussängen och log matt mot mig. Hyn var vaxblek, pannan kladdig och ögonen hade mist sin glans. Ändå kämpade du, men vi visste båda att allt var över. Jag höll din hand i min, kände livet rinna ur dig, sakta men säkert.

Det är en söndag i början av juni. Du log i morse, sa att du älskade mig men stannade sen bara upp, mitt i meningen. Det kom inget ytterligare andetag, blicken bara brast och du gick aldeles tyst över gränsen. Jag tog dig i min famn, vaggade, grät och förbannade alla andar och tillfällen som inte hade varit på vår sida. Jag strök ditt hår och blev sittande så länge att jag till sist kände värmen lämna din kropp. En söndag i början av juni.

Jag kastar den sista stenen i vattnet. Ringarna fortplantar sig utåt. Jag suckar, allt känns meningslöst i sorgens svärta. Men vi lovade varandra. Att allt bara var för en kortare tid. Att vi måste få vara tillsammans. Så jag kommer. Eftersom du inte kan komma till mig, får jag komma till dig.

Jag glider över bryggkanten ner i det kalla vattnet. Jag kan inte simma. Jag är rädd, huttrar och slår med armarna. Jag försöker vid tre tillfällen gripa tag i bryggkanten, men stålsätter mig, släpper åter taget. Jag vet att man kan fylla lungorna med vatten. Betvinga reflexerna. Bara ta in det man måste. Så jag öppnar munnen. Drar inåt, känner vattnet strömma in. Motstår reflexen, öppnar svalget, känner hur jag blir tung. Jag dalar sakta nedåt, sväljer vatten och drar ner den kalla vätskan i lungorna, fylls medan allt blir suddigt omkring mig. Känner en sällsam värme pirra från fötterna och krypa uppåt. Känner trycket mot öronen avta, svävar sakta nedåt i vattnet. Allt känns varmt, fridfullt och jag omsluts av ett ljus, purpur, lila och vitt. Jag ser dig komma, sträcka ut handen mot mig. Jag ler, öppnar handen. Går dig till mötes. Precis som vi sa. En söndag i början av juni.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten